

LONDON: BUCKINGHAM-PALACE, KRALJEVA PALAČA

DR. E. LAMPE:

LONDONSKI IZPREHODI.

(KONEC.)

V metropoli lakote.

Moj prijatelj Patrick Ullathorne me je povabil za peto uro zvečer pred „Ljudsko palačo“ v Eastendu, da se napotim ž njim odtam na enega onih izprehodov, ki nudijo opazovalcu velikomestnega življenja najznačilnejše socialne slike sedanje družbe. Patrick je bil v eni eastendskih župnij član Virgencijeve konference in je dobival vsak teden nalogo, da ponese društveno miloščino v kako ubožno rodbino. Pri tem poslu je prišel seveda v dotiko z vsemi ljudskimi sloji in je imel priložnost, da globoko pogleda v ljudsko dušo in njene bolečine.

Naprosil sem ga, da ga smem spremljati na takem izprehodu. Malo se je začudil, a me takoj povabil, da pojdem ž njim v Whitechapel, najglasovitejši del londonskega mesta, ki je dosegel svetovno ime zaradi nepopisne bede, izprijenosti in zločinstev, ki vladajo med tem zapuščenim,

lačnim in zanemarjenim delavskim ljudstvom. — Eastend - vzhodni konec — je delavski del Londona. Tam na zahodni strani je mesto milijonarjev, vojvod in parlamentarcev, tu pa, okoli daleč raztegnjenega Temzinega pristanišča, se vrsti dok pri doku, tu nakladajo in razkladajo ladje celega sveta, tu se dvigajo oblaki črnega dima iz tovarniških dimnikov, ter bijejo hropeči konji s kopiti ob kamenita tla, ko prevažajo ogromne tovore; črne, umazane množice se pehajo za vsakdanjim kruhom, izmozgane od dela in lakote ter upadle od žganja in zanemarjenosti.

Ko stopiš v ta del mesta, imaš pred seboj rod, ki tudi zunanje ni več podoben prebivavcem bogatega Londona. Otroci lačnih mater in proletarskih očetov so postali čisto drugo pleme, ki nosi na upalih licih znamenja počasne smrti in ki mu iz motnih oči blišči sij onih slabotnih strasti, ki jih poraja neprestana nezadovoljnost, a jih kroti telesna in duševna onemoglost.

Pripeljal sem se iz okolice mesta po železnici. Tla so nekoliko valovita, deloma